

ΓΙΖΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

110

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ανήσυχη καὶ μὲ δουρκωμένα μάτια ἡ Ταταμποῦ παρουσιάζεται
νύκτα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΨΙ
ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ φθά-
νει νύκτα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν τὴν
ὕποδέχονται παραξενεμένοι.

— Τέτοια ὥρα γυρίζεις μο-
νάχη σου ἔξω; τὴ ρωτᾶνε.

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΥ

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα ση-
κώνει τὰ βουρκωμένα μάτια
τῆς. Τοὺς κυττάζει μὲ πόνο κι
ἀπόγνωση:

— Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύ-
κτες ἔχει νὰ φανῇ ὁ Γκαοῦρ
πάνω στὴν κορφή τοῦ πέτρινου
βουνοῦ μας! ψιθυρίζει.

— Πώς;! κάνει κατάπληκτος ο "Αρχοντας της Ζούγκλας. Πού είχε πάει; Τί μπορεί νά τού ἔχη συμβῆ;!

Ἡ Ταταμπού τού ἐξηγεῖ:

— Ἀπό 'κείνη τή νύχτα πού ἦρθες κάτω ἀπ' τὸ βουνό μας καὶ τοῦ φώναζες νὰ κατέβῃ, δὲν ἔχει ξαναγυρίσει...

— Ἐγώ;! κάνει ὁ Ταρζάν. Μὰ ἐγὼ δὲν ἦρθα κάτω ἀπὸ τὸ βουνό σας! Οὔτε, φυσικά, τοῦ φώναξα νὰ κατέβῃ! Πῶς φανταστήκατε...

— Δὲν φανταστήκαμε! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα. Ἀκούσαμε, μὲ τ' αὐτιά μας, τὴ φωνή σου...

— Μὰ δὲν ἤμουν ἐγὼ! Δὲν ἦρθα ἐγὼ!...

Ἡ Τζέιν βεβαιώνει τὰ λόγια του:

— Ὁ Ταρζάν ἦταν ἄρρωστος, Ταταμπού. Ἐχει νὰ βγῇ μιά βδομάδα ἀπὸ τὴ σπηλιά μας... Πῶς, λοιπόν, ἦταν δυνατόν νά...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει μαρμαρώσει. Τοὺς κυττάζει χαμένα.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν τραβάει ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Τὴ βάζει νὰ καθῆται πάνω σὲ μιά πέτρα:

— Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνει, καλὴ μου φίλη! τῆς λέει. Πέσ'τα μας, λοιπόν, ὅλα μὲ τὴ σειρά τους. Μὲ κάθε λεπτομέρεια...

Ἡ πανώρια Γυναῖκα ψιθυρίζει πάλι:

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίπο-

τα περισσότερο, ἀπ' ὅ,τι σᾶς εἶπα. Ξέρω μονάχα πῶς ὁ Γκαοῦρ σὲ ἀκούσε νὰ τὸν φωνάζεις κάτω ἀπὸ τὸ βουνό μας. Κατέβηκε ἀνήσυχος νὰ σὲ συναντήσῃ... Κι' ἀπὸ τὴ νύκτα αὐτὴ δὲν ξαναφάνηκε...

Ὁ Ταρζάν τὴν ρωτᾷ:

— Καὶ γιατί δὲν ἐρχόσουν ἀμέσως, ἐδῶ στὴ σπηλιὴ μας; Γιατὶ δὲν τὸν ἀνεζήτησες;

Ἡ Ταταμπού δικαιολογείται:

— Ὁ Γκαοῦρ μοῦ ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ φεύγω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μας, ὅταν ἐκεῖνος λείπει... Ὑστερα ἡ ξερα πῶς ἦταν μαζί σου. Κι αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ παρηγοριέμαι κάπως...

Ἡ Τζέιν στάζει, κι αὐτὴ τὴ φορά, τὸ φαρμάκι τῆς:

— Φαίνεται πῶς ἔχεις ἀρχίσει νὰ θαρρεύσαι τὸ σύντροφό σου! τῆς κάνει. Ἀπορῶ πῶς μπόρεσες, τρεῖς ὁλόκληρες μέρες, νὰ ζήσης χωρὶς αὐτόν! Ἐγὼ στὴ θέσι σου, δὲν θ' ἄντεχα οὔτε τρεῖς ὥρες!...

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ Ταρζάν ἀποπαίρνει τὴ συντροφισσά του:

— Πάψε, Τζέιν! Δὲν εἶναι ὦρα τώρα γιὰ τέτοιες παρατηρήσεις. Οὔτε καὶ σὲ ρώτησε κανένας τί θάκανες ἐσὺ στὴ θέσι τῆς...

Μένει, γιὰ λίγες στιγμές, ἀκίνητος καὶ βαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος, δηλώνει ἀπο-

φασιστικά:

— Θά φύγω άμέσως. Θά κάνω άνω - κάτω τή Ζούγκλα!... "Αν ό Γκαούρ είναι ακόμα ζωντανός, θά τον βρώ! Θά τον σώσω!...

— Σ' ευχαριστώ! του κά-
νει. Θά ρθώ κ' έγώ μαζί σου.
'Αλλά και ή 'Αρχόντισσα
τής Ζούγκλας, δέν δείχνει λι-
γώτερο ένδιαφέρον για τή σω-
τηρία του μελαφού γίγαντα:

— Κ' έγώ θά 'ρθώ μαζί σας.
'Αμέσως, γυρίζοντας πρός
τό μέρος τής 'Ελληνίδας, χα-
μηλώνει τά μάτια:

— Μē συγχωρείς, καλή μου

φίλη! ψιθυρίζει μετανιωμένη.
Δέν ήθελα πρίν, με τά λόγια
μου, νά σε προσβάλω... Σου
ζητώ συγνώμη...

Ό Ταρζάν παίρνει άπό τό
τζάκι τής σπηλιάς ένα σκυ-
σμένο κάρβουνο. Γράφει με
αυτό 'πάνω σε μία μεγάλη πέ-
τρινη πλάκα:

«Ποκοπίκο: Είναι τρείς μέ-
ρες πού έχει εξαφανιστή ό
Γκαούρ. Αυτή τή στιγμή έγώ,
ή Τζέιν και ή Ταταμπού, ξεκι-
νάμε άπό τή σπηλιά για νά τον
βρούμε... Θά περάσουμε
πρώτα άπό τήν κατακόμβη
του Μάγου Νάχρα Ντού. Αυ-

Ό «Μαύρος Δαίμονας» τής Ζούγκλας συνεχίζει: "Ενας άπό
τούς ανθρώπους τής φυλής μου είδε νά τον σέρνουν δεμένον και
φιμωμένον...

τὸς ἴσως νὰ μᾶς 'πῇ, ποῦ βρίσκεται... "Ἄν περάσης ἀπ' ἐδῶ, φρόντισε νὰ μᾶς συναντήσης...

Ταρζάν»

Ἄμέσως, καὶ πρῶτος αὐτός, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ βιαστικὸς στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἀφέγγαρης νύκτας. Οἱ δυὸ γυναῖκες τὸν ἀκολουθοῦν σιωπηλές.

Δὲν ἔχουν προφθάσει νὰ προχωρήσουν πολὺ, ὅταν βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται μπροστά τους.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ. Τὸ ἴδιο κάνουν ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν.

Οἱ βαρεῖς ἀνθρώπινες πατημασιές εἶναι φανερό πὼς ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ "Ἀγνωστος προχωρεῖ κατὰ τὴ σπηλιά τους.

Ὁ Ταρζάν ψιθυρίζει βιαστικά στὶς δυὸ γυναῖκες:

— Ἀνοιχτήτε: ἡ μιά δεξιᾷ, ἡ ἄλλη ἀριστερά. Κρυφτήτε πίσω ἀπὸ κορμούς δέντρων...

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν κάνουν ν' ἀκομακρυνθοῦν. Μὰ δὲν προφθαίνουν...

Τὴν ἴδια στιγμή, μιά γιγάντια σκοτεινὴ σιλουέττα ἀνθρώπου παρουσιάζεται!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ποῦ τὴν ἀναγνωρίζει, τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του:

— Κακοῦργε ἐσύ;! μουγγρίζει ἄγρια. Δὲν σοῦχω 'πεῖ νὰ μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ, στὴν περιοχὴ μου;

Καὶ κάνει νὰ χυθῇ ἐπάνω του. Νὰ τὸν κατασπαράξῃ...

ΦΙΛΟΣ "Ἡ ΕΧΘΡΟΣ;

Ὁ μαῦρος Ὑπεργίαντας ὑποχωρεῖ δυὸ βήματα. Ἐνὸ ταυτόχρονα, τὸν καθησυχάζει:

— Ὅχι, Ταρζάν! Αὐτὴ τὴ φορ ἔρχομαι σὰν φίλος! Ξεχνᾷς πὼς ὀρκίστηκα νὰ μὴν ξανακάνω κακό, ὅτε σ' ἐσέ-να, οὔτε στὸν Γκαοῦρ;

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, σταματᾷ πάλι.

— Στὴ σπηλιά μας ἔρχο-σουν; ρωτᾷ καχύποπτα.

— Ναί!...

— Καὶ τί μὲ θέλεις;

Ὁ Γιαχάμπα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν Γκαοῦρ!...

— Γιὰ τὸν Γκαοῦρ;! κάνουν ξεφνιασμένοι καὶ μ' ἓνα στόμα ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν.

— Ναί!...

— Ξέρεις ποῦ βρίσκεται;

— Ὅχι... Μὰ ξέρω πὼς θὰ μπορέσετε νὰ τὸν βρῆτε!...

— Λέγε λοιπόν! Μίλητε γρήγορα!...

Ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγκλας συνεχίζει:

— Ἐνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου εἶδε νὰ τὸν σέρνουν δεμένον καὶ φλωμένον, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ποὺ ζοῦνε στὴν Πέορα Ζούγκλα...

— Τὸν τραβοῦσαν πρὸς τὰ ἐκεῖ; Πρὸς τὸ Μεγάλο Ποτάμι; ρωτᾷ ἡ Ταταμποῦ.

— Ναί!... Μαζί τους ήταν κι ο τερατόμορφος Μάγος τους...

— Ποιός;

— Ο παντοδύναμος Χάλ 'Α-
θάν!...

Ο Ταρζάν κυττάζει τὸν ὑ-
περγίγαντα στὰ μάτια:

— Λές ἀλήθεια, Γιαχάμπα;

— Ναί!

— Καί γιατί ἄφησες νὰ πε-
ράσουν τρεῖς μέρες γιὰ ν'ἔρ-
θης νὰ μοῦ τὸ πῆς;

Ο μαῦρος Φύλαρχος κομ-
πιάζει τώρα:

— Γιατί... Γιατί στὴν ἀρ-
χή χάρηκα γιὰ τὴ συμφορὰ
πού βρῆκε τὸν Γκαούρ... Σι-
γὰ - σιγὰ, ὅμως, ἄρχισα νὰ
μετανοιῶν... Ἐχθρὸς μου
ἦταν, βέβαια... Μὰ πολλές
φορὲς μοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή.

Ἡ Ταταμπού ψιθυρίζει:

— Σ' εὐχαριστῶ, Γιαχάμ-
πα!... Μὰ τὴ νύχτα πού χά-
θηκε ὁ σύντροφός μου, ἀκού-
σαμε τὸν Ταρζάν νὰ τὸν φω-
νάξει, κάτω ἀπὸ τὸ πέτρινο
βουνό μας. Κι' ὅμως, ὁ Ταρ-
ζάν βρισκόταν πλαγιασμένος
κι' ἄρρωστος στὰ στρωσίδια
τῆς σπηλιάς του. Μιά ὀλόκλη-
ρη βδομάδα, δὲν βγῆκε καθό-
λου ἀπ' αὐτήν...

Ο «Μαῦρος Δαίμονας» κου-
νᾷ τὸ τεράστιο κεφάλι του:

— Χμμ... Μὴ σὲ παραξε-
νεύει αὐτό, Κοπέλλα μου!...

— Γιατί;

— Ο Μάγος Χάλ 'Αθάν, εἶ-
ναι φοβερός ἄνθρωπος! Ξέρει
ὅλες τὶς διαλέκτους τῶν ἰθα-
γενῶν. Ξέρει ὅλες τὶς γλῶσ-

σες τῶν θηριῶν, τῶν ὀρνιθῶν
καὶ τῶν ἀγριμιῶν. Μπορεῖ δ-
κόμα ν' ἀπομιμῆται καὶ τὴ φω-
νὴ κάθε ἀνθρώπου!... Σί-
γουρα, λοιπόν, αὐτὸς θὰ φώ-
ναξε κάτω ἀπὸ τὸ βουνό σας,
παίρνοντας τὴ φωνὴ τοῦ Ταρ-
ζάν...

Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας φαίνεται ἀφάνταστα ἀνή-
συχος καὶ ἀνυπόμονος:

— Ἐμπρός! κάνει στὶς δυὸ
γυναῖκες! Τώρα δὲν χρειάζε-
ται πιά νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν
κατακόμβη τοῦ Νάχρα Ντού.
Πᾶμε γρήγορα στὴν Πέρα
Ζούγκλα. Ἐκεῖ ἔχω πολλοὺς
φίλους... Θὰ μάθουμε τί ἀπέ-
γινε ὁ Γκαούρ. Κι' ἂν ζῇ ἀκό-
μα, θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν
βροῦμε...

Καὶ μπαίνοντας ἀνάμεσα
στὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού,
τὶς τραβάει ἀπὸ τὰ μπράτσα.
Ξεκινᾷ μετ' αὐτὴν πρὸς
τὸ βορρῆα...

Ο Γιαχάμπα μένει γιὰ λίγο
ἀκίνητος καὶ ἀναποφάσιτος.
Τέλος ξεκινᾷ ἀργά. Προχω-
ρεῖ κι αὐτός, ἀκολουθώντας
τὴν ἴδια κατεύθυνση.

— Πολὺ φοβάμαι, πὼς τοὺς
εἰδοποίησα ἀργά! μурμου-
ρίζει με τύψι. Ο Γκαούρ δὲν
θὰ εἶναι πιά ζωντανός...

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ «ΠΙΡΟΓΑ»

Ο Ταρζάν, ἡ Ταταμπού καὶ
ἡ Τζέιν, φθάνουν στὴν ὄχθη
τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ, πού
χωρίζει τὴν ἀπέραντη Ζούγ-
κλα στὰ δύο...

Εἶναι χαράματα πιά!...

Τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθωριάζῃ...

— Σιγά-σιγά, ξημερώνει...

— Πῶς θὰ περάσουμε ἀντί-κρυ, στὴν Πέρα Ζούγκλα; ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Τζέιν.

— Πρέπει νὰ βρούμε καμμιά ψαράδικη πιρόγα! μурμουρίζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καὶ μαζί μὲ τὴν Ταταμπού, προχωροῦν. Ψάχνουν ὁλόκληρη τὴν ὄχθη, δεξιὰ κι ἀριστερά...

Ὅμως: χαμένος κόπος. Κανένα πλεούμενο δὲν βρίσκουν πουθενά...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα, δὲν μπορεῖ νὰ περιμένη περισσότερο:

— Γιατί δὲν περνᾶμε ἀντί-κρυ κολυμπώντας; ρωτᾷ παρκαλητικά.

Ὁ Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Αὐτὸ συλλογιέμαι κ' ἐγώ, τῆς ἀποκρίνεται. Ὅμως, δὲ πῶς κ' ἐσύ ξέρεις, τὸ Ποτάμι τοῦτο εἶναι γεμάτο πεινασμένους κροκοδείλους... Πολὺ φοβάμαι πὼς πρὶν προλάβουμε νὰ φθάσουμε στὴν ἀντί-κρυνη ὄχθη, θὰ βρισκόμαστε στὶς κοιλίες τους!...

Ἡ Ταταμπού συμφωνεῖ:

— Naί, Ταρζάν!... Ξέρω τὸν κίνδυνο. Καταλαβαίνω πὼς ἔχεις δίκιο... Ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ βρεθῶ γρήγορα κοντὰ στὸν σύντροφό μου!... Ὁ Γκαοὺρ κινδυνεύει. Δὲν θὰ λογαριάσω τίποτα!...

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια τῆς κάνει νὰ βουτήξῃ στὰ νερά τοῦ Ποταμοῦ. Νὰ φθάσῃ μονάχη καὶ κολυμπώντας στὴν ἀντίκρυνη ὄχθη...

Μὰ δὲν προφθαίνει... Σχεδὸν ταυτόχρονα μίᾳ βαρεῖᾳ δυνατῇ φωνῇ ἀκούγεται πίσω τους:

— Σταθῆτε!... Θὰ σᾶς βοηθήσω ἐγώ!...

Εἶναι ὁ «μαῦρος ὀπεργίγαντας» Γιαχάμπα, ποὺ τοὺς εἶχε παρακολουθήσει ἀθέατος. Μερικὰ πηδήματα φθάνει κοντὰ τους. Ἀμέσως βουτᾷ στὰ νερά. Ἐνῶ ταυτόχρονα τοὺς φωνάζει:

— Ἐμπρός!... Πηδήστε πάνω στὴ ράχι μου. Καὶ κρατηθῆτε γερά. Θὰ σᾶς περάσω κολυμπώντας ἀντίκρυ...

Ὁ Ταρζάν τὸν ρωτᾷ:

— Καὶ οἱ κροκοδείλοι; Φαντάζεσαι πὼς θὰ σὲ ἀφήσουνε νὰ φθάσῃς ὡς ἐκεῖ;

— Μὴ φοβόσαστε! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Γιαχάμπα. Ἐγὼ τρίψιμι τὸ κορμί μου μὲ τὸ βότανο Χαράγαχ. Κανένας κροκοδαῖλος δὲν θὰ μᾶς πλησιάσῃ!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ οἱ δύο γυναῖκες, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού, πηδοῦν ἀμέσως πάνω στὴ ράχι τοῦ γιγάντιου μαύρου Φυλάρχου. Κ' ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ διασχίζοντας κάθετα τὸ Ποτάμι!...

Μοιάζει σὰν πελαργὸς ποὺ τοξιδεύει κουβαλῶντας στὴ ράχι του χελιδνία!...

Καὶ νά: Οἱ πρῶτοι πεινασμένοι κροκόδειλοι δὲν ἀργοῦν νά παρουσιαστοῦν...

Ξεπετιῶνται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἀνοίγουν τὶς τεράστιες μασσέλες τους. Καὶ χύνονται μὲ θανατερὴ ὀρμὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαύρου Ὑπεργίαντα.

Ὅμως, μόλις φθάνουν κοντά του, σταματᾶνε. Σὰ νὰ φοβῶνται νά τὸν πλησιάσουν!

Τέλος, τριγυρίζουν τὸν φορτωμένο Γιαχάμπα καὶ τὸν παρακολουθοῦν στὴν πορεία του.

Ἄν βρισκόταν πάνω στὴ ράχι του ὁ Ποκοπίκο, θὰ ξε-

φώνιζε τώρα κατενθουσιασμένος:

— Ἀμάσααν!.. Πολὺ «μᾶς» γουστάρω, ἀδερφέ μου! Μὲ τιμητικὴ φρουρά παγαίνουμε!..

ΣΤΟ «ΑΝΤΡΟ» ΤΟΥ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ

Μὰ ὁ κωμικοτραγικός Νᾶνος δὲν βρίσκεται, αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ πολὺ μακριά...

Μαζί μὲ τὴ Χουχού, τρέχουν ἀλαφιασμένοι πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμιοῦ... Εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ σπηλιά

Ὁ Μάγος Χὰλ Ἀβὰν εἶναι φοβερὸς ἄνθρωπος. Ξέρει ὅλες τὶς διαλέκτους τῶν Ἰθαγενῶν. Ξέρει ὅλες τὶς γλώσσες τῶν θεριῶν, τῶν ὄρνιθων καὶ τῶν ἀγριμιῶν...

τοῦ Ταρζάν. Κ' ἐκεῖ βρῆκαν καὶ διάβασαν τὸ πρωτόγονο ἡμεῖωμα ποῦ τοὺς εἶχαν ἀφήσει...

Ἀμέσως, τρέχοντας, φθάναν καὶ κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο «Ἄντρο» τοῦ μονόφθαλμου Μάγου:

— «Ε, μπαρμπα - Μοναχομιάτη! Μπᾶς καὶ πέρασε ἀπὸ ὧδ' ὁ «Μεγαλειότατος» μὲ τὶς δυὸ «λεγάμενες»; τὸν ρωτάει ὁ Νᾶνος.

Ὁ Νάχρα Ντοῦ συμπαθεῖ πολὺ τὸν Ποκοπικό, ὅπως ξέρουμε:

— «Ὁχι, παιδί μου! τοῦ ἀποκρίνεται.

— Τότες, μᾶς τὴν ἔσκασε, ἀδερφέ μου! Καὶ δὲν εἶναι καθόλου - καθόλου ἐν τάξει!

Καὶ ὁ Ποκοπικό τοῦ ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα.

Ὁ Νάχρα Ντοῦ τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ στεναχωριέσαι, καλὸ μου παιδί! Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἀμέσως ποῦ βρίσκονται...

— Ποῦ;

Ὁ Μάγος παίρνει τὴ μεγάλην κρουσταλένια μπάλλα του. Κυττάζει ἀρκετὴ ὥρα, μέσα σ' αὐτήν. Ὡσπου, τέλος, μурμουρίζει:

— Ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέϊν ἔχουν πάρει τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ βορριά. Αὐτὸ ποῦ βγάζει στὴν ὄχθη τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ!... Θὰ περάσουνε στὴν πέρα Ζούγκλα...

— Μεροῖ μποκοῦ καὶ κάργα! τοῦ κάνει ὁ Νᾶνος. Ἐνῶ

ταυτόχρονα τραβάει τὴ Χουχοῦ νὰ φύγουν:

— Πᾶμε, μωρή Μαμζέ!...

Ἡ Πυγμαία κοντοστέκεται.

Ρωτάει τὸ Νάχρα Ντοῦ:

— Δὲν μοῦ λέτε, καλὲ κύριε Μάγο; Ἐπὶ τῆς Πέρα Ζούγκλας ὑπάρχουνε...

— Τί, παιδί μου;

— Ὑπάρχουνε... γαμπροί;

Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό τῆς σερβίρει μιὰ βροντώδη στράκα στὸ σῆρκο:

— Κλάφ!... Καὶ βέβαια ὑπάρχουνε. Κοπάδια ὀλάκερα! τῆς κάνει.

Σὲ λίγο ὁ Νᾶνος καὶ ἡ Πυγμαία, ἀνεβαίνοντας τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς κατακόμης βγαίνουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς Ζούγκλας.

Ἀμέσως παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορριά. Τρέχουν νὰ φθάσουν τὸν Ταρζάν καὶ τὶς δυὸ Γυναῖκες...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει:

— Φαίνεται πὼς ὁ Γκαουράκος θὰ πῆγε στὴν Πέρα Ζούγκλα γιὰ νὰ καθαρίσῃ τοὺς Ἀνθρωποφάγους τῆς! Σκληρὸς Ἄντρας ὁ ἄτιμος!

— Ναι, καλέ: Πολὺ σκληρός! συμφωνεῖ καὶ ἡ Χουχοῦ.

Ὁ Νᾶνος ἀποφαινεται πένθιμα:

— Κατόπιν τούτου πρέπει νὰ πᾶμε στοὺς Καννιβαλάρους κανὰ δυὸ κιλά σόδα!

— Σόδα;! Καλὲ γιατί σό-

δα; ρωτάει άπορώντας ή Πυγμαία.

— Για νά τόν... χωνέψουνε, οί φουκαράδες!...

‘Ο Ποκοπίκο καί ή Χουχού φτάνουν, τέλος, στην όχθη του Μεγάλου Ποταμιού.

Καί τώρα, τί γίνεται καλέ; ρωτάει ή «Μαύρη Γόησσα». ‘Ο ποταμός είναι πολύ φαρδύς, πού νά μὴν άθασκαθῇ!.. Καλέ, πώς θά περάσουμε έπί τῆς αντίκρου όθρεως;

— Εγώ λέω νά σκαρώσουμε καμμιά... γεφυρούλα! άποφαίνεται ό Νάνος.

‘Αλλά νά: Τήν ίδια στιγμή, γνώριμο κράξιμο άκούγεται πάνω άπό τά κεφάλια τους...

— Κατά φωνή καί... γάϊδαρος! λέει ό Ποκοπίκο.

— Καλέ, τί «γάϊδαρος»; του κάνει ή Χουχού. Αυτός είναι Κόραξ. ‘Ο κόραξ Πίκ!...

‘Ο Νάνος ύποδέχεται τό μεγάλο κοράκι, πού χαμηλώνει μ’ ένα χαρούμενο ξεφωνητό:

— Βρέ, καλώς τήν... άερογέφυρά μας!...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Καί τώρα, φεύγοντας άπό τόν Ποκοπίκο, τή Χουχού καί τόν Πίκ, άς ξαναγυρίσουμε κοντά στον Ταρζάν, τίς δυό Γυναίκες καί τόν Γιαχάμπα...

Τους είχαμε αφήσει — όπως θυμάσαστε — νά διασχίζουν τά νερά του Μεγάλου Ποταμιού, πάνω στη ράχι του μαύ-

ρου ‘Υπερύλγαντα... Ένώ γύρω, τούς παρακολουθοῦσαν οί πεινασμένοι κροκόδειλοι. Μά τό θεριά αυτό δέν τολμούσαν νά πλησιάσουν. Γιατί ό Γιαχάμπα είχε τρίψει στο κορμί του τό μαγικό βότανο Χαραχάχ.

Όμως, άλλοίμονο! Τό βότανο αυτό, τούς προστάτευε άπό τούς κροκοδείλους. Μό, όχι καί άπό τίς φοβερές νεροφίδες, πού δέν είναι καθόλου σπάνιες στο νερά του μεγάλου αυτού Ποταμιού.

Καί νά: Μιά άπ’ αυτές — τεράστια σέ μέγεθος — άναδύεται ξαφνικά άπό τά θαλά νερά. Καί με άσύλληπτη ταχύτητα κουλουριάζεται γύρω άπό τό κορμί του Γιαχάμπα, αϊχμαλωτίζοντας στις κουλούρες της τόν Ταρζάν καί τίς δυό Γυναίκες, πού βρίσκονται στη ράχι του.

‘Η θέσι των τεσσάρων συντροφών γίνεται με μίς τραγική! Τό κρίσιμο της άπάσιαις νεροφίδας, είναι τόσο δυνατό, πού νοιώθουν όλοι τους τό μαύρο θάνατο νά πλησιάζη...

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας καταφέρνει νά λευθερώσῃ τό δεξί του χέρι. Καί με τό μαχαίρι του, κτυπάει τί μαλακό γλυστερό κορμί τοῦ ποταμίσιου θεριού. Μά τίποτα δέν καταφέρνει. ‘Ωσπου άπό τό σφίξιμο της νεροφίδας κόβεται ή άνάσα του. Παρολύει όλόκληρος.

Όμως, νά: ‘Η σωτηρία έμ-

κροκοδείλους, πὺν πρὶν λίγο ζητοῦσαν νὰ κατασπαράξουν τὸν Γιαχάμπα καὶ τοὺς συντρόφους του.

Δύο ἀπ' αὐτοὺς, ἀρπάζουν στίς τρομακτικές μισσέλες τοὺς τὴν οὐρὰ τῆς νεροφίδας. Τὴν τραβᾶνε μὲ λύσσα καὶ μανία. Δὲν θέλουν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ αὐτή.

Ἔτσι ἐκείνη ἀνγκυκάζεται νὰ παρατήσῃ τὰ ἐτοιμοθάνατα θύματά της. Νὰ μπλεχτῇ σ' ἕναν γιγάντιο θανατερό ἀγῶνα μὲ τοὺς πεινασμένους κροκοδείλους...

Ὁ Γιαχάμπα, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμποὺ βρίσκουν τώρα τὴν εὐκαιρία: Παρατῶνε τὰ θερίά ποὺ σπαράζονται. Καὶ κολυμπώντας, ὁ καθένας χωριστά, προχωροῦν πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Ἔτσι, δὲν ἀργοῦν νὰ φθάσουν ἐκεῖ. Καὶ νὰ βγοῦνε, σὲ κακὰ χάλια, στὴ στεριά...

Ἀμέσως σωριάζονται κάτω στὸ παχὺ γρασίδι τῆς ὄχθης. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθοῦνε στὰ πόδια τους...

Ἀλλὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ γνώριμη φωνὴ φθάνει σ' αὐτιά τους:

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ ΓΚΑΟΥΡ!

— Βρέ, καλῶς τὰ παιδιά!.. Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Καὶ μιὰ ἄλλη μελιστάλακτη φωνούλα, συμπληρώνει:

— Καλέ, σὰν βρεμμέναι γάται εἰσάστε!... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀπὸ τὰ πυκνὰ βούρλα, ξεπετάγονται, ἐντελῶς στεγνοί, ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού.

Ἡ Ταταμποὺ καὶ ἡ Τζέιν παραξενεύονται:

— Ἐδῶ ἐσεῖς; Καὶ πῶς περᾶσατε τὸ Ποτάμι χωρὶς νὰ βραχῆτε;

— Κολυμπώντας στὸν... ἄ-ἐρα! τοὺς ἀποκρίνεται ὁ Νᾶνος.

Καὶ ἡ Πυγμαία συμπληρώνει:

— Διήλθομεν τὸν ποταμὸν διὰ τῶν πτερυγῶν τοῦ κόραξ Πίκ. Τὴν πρώτην βολάν... δι-εκπεραίωσε ἐμέ. Καὶ τὴν δευτέραν τὸν Ποκοπικό, μὲ συγχωρεῖ κιόλας!

Κ' ἐξηγοῦν μὲ λίγα λόγια ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ...

Ὅμως, ὁ Νᾶνος παραξενεύεται ποὺ βλέπει μαζί τους τὸν Γιαχάμπα:

— Κι ὁ Καρπουζοκέφαλος, τί ζητάει ἐδῶ; Γιά νταῖ τόνε φέρατε, ἦ γιά... ὁμορφο; Καθότι...

Μὰ ὁ χωρατατζῆς Ποκοπικό δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Ξαφνικά κᾶτι θυμᾶται. Καὶ σταματώντας ἀπότομα, τοῦ λέει:

— Ἀδερφέ μου, μοῦ φαίνεται πῶς ξέρω ποῦ... «μαγειρεύουν» τὸν Γκαουράκο!

Ὁ Ταρζάν ἐνδιαφέρεται ζω-

ηρά:

— Πῶς; Τί; Ποῦ βρίσκεται,
ὁ Γκακούρ;

— Ὁ Νάνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ὅταν ὁ Πικ μὲ ἀρπαξε
στὶς ποδάρες του καὶ ἀνυψώ-
θηκε εἰς ἀψηλὸν ὕψος, εἶδον
πολλοὺς ἀνθρωποφαγάδες. Τὸ
ὁποῖον: γύρω - γύρω ὄλοι,
στὴ μέση ὁ Μανῶλης. Καὶ λέ-
γοντας «Μανῶλης» ἐννοῶ
τὸν Γκακούρακα!

— Εἶσαι βέβαιος; ρωτᾷ ἡ
Ταταμπού.

— Βεβαίωτατος, πλὴν... ὁ-
μῶς ἀμφιβάλλω!

Ἡ Χουχού ἐπιθεβαιώνει:

— Καλέ, κ' ἐγὼ εἶδον ἀφ'
ἀψηλοῦ τοὺς Καννίβαλους.
Νοστιμούληδες ἦτο, ποὺ κα-
κοψόφο νάχουνε. Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιδλας!..

— Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός:

— Κατὰ ποῦ εἶδατε τοὺς μα-
ζεμένους ἰθαγενεῖς; ρωτᾷ.

— Νά: Κατὰ κεῖ! τοῦ δεῖ-
χνει ὁ Νάνος.

— Ἐμπρός! μουρμουρίζει ἐ-
πιτακτικὰ ὁ Ταρζάν. "Ἄς τρέ-
ξουμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει.
Πάντως γιὰ νὰ ἔχουν συγκεν-
τρωθῇ — πρῶτῃ - πρῶτῃ — τόσοι
Καννίβαλοι, κάποια σοβαρὰ
αἰτία θὰ ὑπάρχη!

Οἱ πεινασμένοι κροκόδειλοι τριγυρίζουν καὶ παρακολουθοῦν τὸν
φορτωμένο Γιαχάμπα. Ὅμως κανένας τους δὲν τολμάει νὰ τὸν
πλησιάσῃ...

Κι' άμέσως ξεκινάνε...
Μπροστά ό Ταρζάν κι ό Γουιχάμπα. Άμέσως πίσω τους ή Γαταμπού καί ή Τζέιν.
Ή Χουχού, πού τούς βλέπει ν' απομακρύνονται, ρωτάει τόν Ποκοπίκο:

— "Εμείς, καλέ χρυσό μου, δέν θά πάμε νά τούς βοηθήσουμε;

— Καί δέν πάμε! τής αποκρίνεται. Μόνον νά μή μού πής νά σφάξω άνθρωπο. Καθότι ή χατζάρα μου, σήμερα, έχει... ρεπό!

"Ετσι! Ξεκινάνε κι αυτοί, άκολυθώντας άργά τούς δυό "Αντρές καί τίς δυό Γυναίκες, που προηγούνται...

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Άλλά καιρός είναι τώρα νά γυρίσουμε άρκετά πίσω στην παράξενη αυτή Ιστορία μας. Νά παρακολουθήσουμε τόν Γκαούρ άπό τη στιγμή πού, πριν τρείς ήμέρες, κατέθηκε από τό πέτρινο θουνό. Για νά συναντηθή μέ τόν «Ταρζάν» πού άκουσε την φωνή του νά τον καλή:

— Γκαούουουουουου... Γκαούουουουουου...!

Ό μελαψός Γιγαντας πετιέται άμέσως όρθός.

— Ταταμπού! ρωτάει τη συντρόφισσά του. Ή φωνή αυτή δέν είναι του Ταρζάν;

— Ναί.... "Ετσι κ' έγώ νομίζω.

— Κάτι σοβαρό θά του συμβαίνει για νά έρθη στο θουνό μας τέτοια ώρα... Θά κατέβω άμέσως νά δώ....

— Θάρθω κ' έγώ μαζί σου, Γκαούρ....

— "Οχι. Καλύτερα νά μείνης έδώ... "Αν άργήσω, μήν άνησυχήσης. Με τόν Ταρζάν θά είμαι... Κι όσο θά λείπω, νά μήν κατέβης στη Ζούγκλα.

Καί ό «Έλληνας» άρχίζει νά κατεβαίνει, πηδώντας σάν τσακάλι, τά τρομακτικά βράχια!... "Ωσου δέν άργεί νά φθάση στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου θουνού του.

"Ομως κανέναν δέν άντικρύζει στο σημείο άπ' όπου άκούγεται ή φωνή.

— "Ε, Ταρζάν, πού είσαι; ρωτάει δυνατά.

Μά καμιά άπόκρισι δέν παίρνει.

— Ταρζάαααν! Ξαναφωνάζει όσο πιό δυνατά μπορεί....

Καί ψάχνοντας έδώ κ' εκεί, συνεχίζει τίς κραυγές του:

— Ταρζάαααν!.... Ταρζάαααν!....

"Ομως καί πάλι «ούτε φωνή, ούτε άκρόασις» πού λένε!

Ό Γκαούρ άρχίζει νά τά χάνη:

— Περίεργο! μουρμουρίζει. Κι όμως τόν άκουσα μέ τά ίδια μου τ' αυτιά!.... Τί νά του συνέβη άραγε!....

"Ετσι, προχωρεί άνήσυχος για νά ψάξη πιό πέρα....

Μά τη στιγμή πού κάνει νά δρασκέλιση κάτι πυκνά χαμόκλαδα, νοιώθη δυό χέρια ν'

ἀρπάζουν τὰ πόδια του. 'Ενῶ, σχεδὸν ταυτόχρονα, σωριάζεται βαρὺς κάτω. Κυτπάει καὶ ζαλίζεται ἀφάνταστα!...

'Αμέσως, ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους ξεπετιέται ἓνα μπουλούκι ἀπὸ ἀγριοὺς μαύρους καννίβαλους τῆς Πέρα Ζούγκλας. Τὸν ἀρπάζουν ὅλοι μαζί. Τὸν ξαναστήνουν ὀρθό. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ συνέλθῃ, τοῦ δένουν γερά τὰ χέρια...

"Ένας ἀπ' τοὺς ἀραπάδες, ὁ πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φωνάζει τώρα:

— Παντοδύναμε Μάγε Χάλ 'Αθάν! 'Ο τρομερὸς Γκαοὺρ εἶναι δεμένος. Βρίσκεται στὴ διάθεσί σου!

Πίσω ἀπὸ κάποιον κοντινὸ χοντρὸ κορμὸ δέντρου παρουσιάζεται ἓνας τερατόμορφος γέρος ἰθαγενῆς. Πιὸ ἀποκροστικὸ πλάσμα ἀπ' αὐτὸν δὲν δὲν ἔχει γεννήσῃ ἢ Πλάσι!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΛΟΓΙΑ

Καὶ νά: Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ ἀνθρώπινο πλάσμα πλησιάζει ἀργὰ τὸν δεμένο μελαψὸ Γιγαντα. Τὸν κυττάζει γιὰ λίγο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω. 'Ενῶ ἓνα ἀπαίσιο, χαμόγελο διαστέλλει τὰ χεῖλιά του. Γιὰ νὰ φανοῦν, μέσ' ἀπ' αὐτά, δυὸ σειρὲς σουβλερὰ μαύρα δόντια...

Τέλος, μουρμουρίζει μὲ φωνὴ πού μοιάζει σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ στόμα βρυκόλακα:

— "Ωστε ἐσύ εἶσαι ὁ φοβερός Γκαοὺρ! Χμμ... "Ομορφο, γερὸ καὶ περήφανο παλι-

κάρι φαίνεσαι! Εἶχαν δίκη ὁσοὶ μοῦ μίλησαν γιὰ σένα!... Καὶ καταλήγει μὲ αὐτὰ τὰ τόσο παρὰξενα κι' ἀνεξήγητα λόγια:

— Πρέπει νὰ πεθάνῃς, λοιπόν. Καὶ νὰ εἶσαι πολὺ περήφανος γι' αὐτό. 'Ο θάνατος θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ. Καὶ ἡ ζωὴ τὸν πιὸ μεγάλο βασιλικὸ θρόνο!...

"Υστερα γυρίζει στοὺς μαύρους Καννιθαλούς:

— Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ χώρα μας! τοὺς λέει. 'Ο λαὸς περιμένει τὸ θάνατο καὶ τὴ γέννησι τοῦ καινούργιου "Αρχοντά του!

"Ετσι, ξεκινᾶνε ὅλοι μαζί: Μπροστὰ ὁ τερατόμορφος Μάγος Χάλ 'Αθάν... Πίσω τοῦ ὁ Γκαοὺρ μὲ δεμένα τ' ἀδάμαστα μπράτσα του. Καὶ γύρω τοῦ οἱ ἀγριοὶ 'Αραπάδες τῆς μεγάλης φυλῆς πού ζῇ στὴ μυστηριώδη Πέρα Ζούγκλα!

Τέλος, φθάνουν στὴν ὄχθην τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Ξαναρρίχνουν στὰ νερά τὶς τραηγμένες ἔξω πρὸγες τους. Πηδοῦν μέσα σ' αὐτὲς — παίρνοντας μαζί τους τὸν Γκαοὺρ. Καὶ προχωροῦν γιὰ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη...

'Απ' ἐκεῖ, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς πού τοὺς ὑποδέχονται ἀλαλάζοντας, ξεκινᾶνε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἄγριας αὐτῆς περιοχῆς...

"Ετσι, φθάνουν κάποτε σ' ἓ-

να μεγάλο ξεφωτο. 'Αμέτρητοι άλλοι Καννίβαλοι τούς περιμένουν αλαλάζοντας κ' ἐκεῖ.

Ὁ παντοδύναμος Μάγος Χάλ' Ἀβάν τούς γνέφει νά ἡσυχάσουν. Καί τούς μιλάει μὲ τὴ βαρειά καὶ υπόκωφη φωνή του πού μοιάζει σὰ νά βγαίνει ἀπὸ στόμα καταραμένου βρυκόλακα:

— Ἡ μεγάλη Φυλὴ μας θ' ἀποκτήσῃ, ἐπὶ τέλους, τὸν Ἄρχοντα πού τῆς ἀξίζει! Ὁ Βασιλιάς μας, ὅπως ξέρετε, ἦταν ἓνα δειλὸ καὶ ἀνίκανο γουρούνι, πού μονάχα γιὰ νά γεμίξῃ τὴν κοιλιὰ του ἐνδιαφερότανε!... Ἔτσι, ἀναγκάσκα νά τὸν σκοτώσω...

»Ὁμως ἡ Βασίλισσα γυναικα του, πρόκειται νά γεννήσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, τὸν διάδοχο. Πού κι αὐτός, μὲ τὸν καιρό, θά γίνῃ ἓνα δειλὸ κι ἀνίκανο γουρούνι, σάν τὸν πατέρα του!...

»Σκέφτηκα, λοιπόν, πὼς γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἡ Χώρα μας ἓναν ἄξιον Ἄρχοντα, πρέπει σὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ, πού θά γεννηθῇ νά βάλω τὴν ψυχὴ τοῦ μελαψοῦ Παλικαριοῦ, πού βρίσκεται δεμένο ἐδῶ μπροστά σας!...

»Γκαούρ τὸν λένε. Καὶ εἶναι ὄχι μονάχα καλός, περήφανος κ' ἐξυπνος, μὰ καὶ τὸ πιὸ χεροδύναμο, γεναῖο κι ἀτρόμητο παλικάρι τῆς Ζούγκλας...

»Ἄν λοιπόν ὁ διάδοχος, πού περιμένουμε νά γεννηθῇ,

θά ἔχῃ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά τοῦ Γκαούρ, νά εἰσαπτε βέβαιον πὼς, μεγαλώνοντας, θά γίνῃ ὁ καλύτερος καὶ πιὸ ἄξιος βασιλιάς τοῦ Κόσμου! Αὐτὸς θά κατακτήσῃ καὶ τὴν ἄλλῃ μεγάλη Ζούγκλα, πού βρίσκεται πέρα ἀπὸ τὸ Ποτάμι. Καὶ οἱ δυὸ Ζούγκλες θά γίνουνε μιά! Μιά ἀπέραντη καὶ παντοδύναμη Χώρα!...

Καὶ ὁ τερατόμορφος Μάγος τελειώνει ἐξηγώντας τὴ φοβερὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἀπόφασιν πού ἔχει πάρει:

— Γι' αὐτὸ θά σκοτώσω μ' ἓνα φίλτρο μου τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλικάρι. Καὶ θά διατάξω τὴν ψυχὴ του νά μῆθ' ἐν κορμῇ τοῦ Βασιλόπουλου, ἀμέσως μόλις θά γεννηθῇ!...

ΧΛΑΒ ΑΡΟΥΝ ΣΑΜΠΑΧΑΝ

Οἱ ἀμέτρητοι Καννίβαλοι — ἄντρες καὶ γυναῖκες — πού βρίσκονται συγκεντρωμένοι σὸ μεγάλο ξεφωτο τῆς Πέρα Ζούγκλας, ὑποδέχονται τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ τερατόμορφου Μάγου τοὺς μὲ ἄγριους ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως:

— Χλάβ ἀρουν Σαμπάχαν! Χλάβ ἀρουν Σαμπάχααν!...

Πού στὴ διάλεκτό τους θά πῇ: «Θέλουμε ἄξιο Βασιλιά!»!

Ὁ Χάλ' Ἀβάν γνέφει σὲ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους αὐτοὺς κελὶ χεροδύναμους Ἀραπάδες του.

Ἐκεῖνοι, ἀνασηκώνοντας,

ταραμερίζουν άμέσως μιá μεγάλη τετράγωνη πλάκα, που βρίσκεται κάτω στο ξέφωτο. Είναι τó άνοιγμα μιáς βαθιáς καταπακτής. Όδηγεί στον ύπόγειο μυστηριώδη Ναό τής Φυλής τους...

Ό Μάγος τούς προστάζει τώρα δείχνοντάς τους τόν δεμένο Γκαούρ:

—Κατεβάστε τον κάτω...

“Ετσι καί γίνεται...

Πίσω τους κατεβαίνει, μOUR μOURίζοντας παράξενα μαγικά λόγια καί ó Χάλ 'Αθάν.

Τá πέτρινα σκαλοπάτια τής καταπακτής καταλήγουν σέ μιá ευρύχωρη υπόγεια αίθουσα, που στηρίζεται σέ χοντρές κολώνες από σκαλισμένους κορμούς δέντρων...

Στή μιá άκρη τής αίθουσας ύπάρχει ένα πρωτόγονο ξυλένιο κρεβάτι. Πάνω σ' αυτό βρίσκεται άνακαθισμένη μιá νέα καί πανέμορφη μαύρη βασίλισσα. Περιμένει τή στιγμή που θά φέρη στόν Κόσμο τόν διάδοχο του άδικοσκοτωμένου βασιλιά "Αντρα της.

Στήν άλλη άκρη τής ίδιας αίθουσας βρίσκεται ένα μεγάλο πέτρινο φέρετρο.

Ό Μάγος προστάζει πάλι τούς 'Αραπάδες του.

—Δέστε γερά καί τά πόδια του Γκαούρ. “Υστερα ξαπλώστε τον μέσα σ' αυτό τó φέρετρο, γιά νά του χαρίσω τó θάνατο!...

Οί μαύροι έκτελούν πρόθυμα τήν διαταγή του...

Σέ λίγο ó μελαψός Γίγαν-

τας — δεμένος χειροπόδαρα — βρίσκεται ξαπλωμένος άνασκελα, μέσα σ' αυτή τήν πέτρινη φωλιά του θανάτου...

Ό Χάλ 'Αθάν βγάξει από τόν κόρφο του ένα μικρό πήλινο βαζάκι. Σκύβει πάνω άπό τόν Γκαούρ. Τό πλησιάζει στά ρουθούνια του!...

Ό μελαψός Γίγαντας, που μέχρι τή στιγμή αυτή ύπόμεινε καρτερικά τήν τύχη του, διαμαρτύρεται τώρα:

—'Επί τέλους Μάγε! Τί ζητάς από 'μένα; Λύσε με νά φύγω από τή χώρα σας... Τί σχέσι έχω έγώ μ' εσάς;

Ό τερατόμορφος Χάλ 'Αθάν διώχνει τούς 'Αραπάδες:

—Πηγαίντε... 'Αφήστε μας μόνους!...

Οί Μαύροι άνεβαίνουν άμέσως τά πέτρινα σκαλοπάτια τής κατακόμβης. Βγαίνουν επάνω: έξω στο μεγάλο ξέφωτο!...

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Τώρα έχει μείνει μονάχος ό Μάγος μέ τόν δεμένο Γκαούρ καί τή Βασίλισσα, που βρίσκεται στήν άλλη άκρη τής αίθουσας...

—'Ανότηε! του κάνει. Μά δέν καταλαβαίνεις ποιά μεγάλη τιμή περιμένει τήν ψυχή σου;! Δέξου, λοιπόν, τόν ευτυχισμένο θάνατο που σου προσφέρω, χωρίς νά φωνάξεις καί νά διαμαρτύρεσαι!... Κι αυτός άκόμα ό Ταρζάν θά ζη-

Τὸ τρομακτικὸ ποταμίσιο θηριὸ ἀγκυλιάζει μὲ τὶς κουλοῦρες τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του τὸν Γιαχόμπα καὶ τοὺς τρεῖς συν- τρόφους ποὺ βρίσκονται στὴ ράχι του.

λευε τὴ μεγάλη τύχη σου!...
Σκέψου, ἀχάριστε, πὼς τὸ
Βασιλόπουλο πού θά γεννηθῇ
ἢ Γυναίκα αὐτῇ, θά εἶσαι Ἐ-
σού!...

Καὶ κάνει πάλι νὰ φέρῃ στὰ
ρουθούνια τοῦ Γκαούρ, τὸ μι-
κρὸ πῆλινο βαζάκι μὲ τὸ μα-
γικὸ φίλτρο τοῦ θανάτου...

Μὰ ἐκεῖνος μὲ κανένα τρό-
πο δὲν δέχεται νὰ τὸ μυρίσῃ.

Τινάζει δεξιὰ κι ἀριστερά
τὸ κεφάλι, τὸ κορμὶ καὶ τὰ δε-
μένα πόδια του...

"Ὡσπου ὁ Χάλ 'Αθάν, χάνει
κάποτε τὴν ὑπομονή του. Καὶ
ἀναποδογυρίζοντας τὸ πῆλινο
βαζάκι, ἀδειάζει ὅλο τὸ περι-
εχόμενό του στὸ πρόσωπο τοῦ
Γίγαντα.

"Ὁ ἄμοιρος «Ἕλληνας»
σφαδάζει γιὰ λίγες στιγμὲς ἁ-
κόμα. Μουγγρίζει σάν θεριὸ
πιάσμενο στὴν παγίδα. "Ὁμως
οἰγὰ - οἰγὰ, ἡ δύναμι καὶ τὸ
κουράγιο του λιγοστεύουν.
Παύει νὰ σπαρταρᾷ καὶ νὰ
φωνάζῃ...

Τέλος, ἀνοίγει τὸ στόμα του
σὰ νὰ πρόκειται νὰ χασμουρη-
θῇ. Καὶ ξεψυχάει!... Ἀπο-
μένει μέσα στὸ πέτρινο φέρε-
τρο ἀκίνητος. Νεκρὸς!...

Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ θα-
νάτου, πού χύθηκε πάνω στὸ
πρόσωπό του, εἶχε φέρει τὸ
τρομερὸ καὶ ἀνεπανόρθωτο
ἀποτέλεσμα.

"Ὁ τερατόμορφος Μάγος
Χάλ 'Αθάν, γυρίζει τώρα στὴ
Βασιλίσσα:

— Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλικά-
ρι πέθανε! τῆς λέει. "Εται ὁ

διάδοχος τοῦ θρόνου πού θά
γεννηθῇ, θά ἔχῃ τώρα τὴν
ψυχὴ του!...

"Ἡ ἐτοιμόγεννη γυναίκα δι-
αμαρτύρεται:

—"Ὀχι! Τὸ παιδί πού θά
βγῇ ἀπ' τὰ σπλάγχνα μου θέ-
λω νὰ ἔχῃ τὴ δική του ψυχὴ.

"Ὀχι τὴν ψυχὴ ἐνὸς ξένου!...
Καὶ παρακαλᾷ τὸν τερατό-
μορφο δολοφόνο τοῦ βασιλιᾶ
"Ἀντρα τῆς:

—"Ελα, καλέ μου Χάλ 'Α-
θάν! Ἀνάστησε τὸ μελαψὸ
αὐτὸ πολικάρι. Καὶ ἄφησε τὸ
παιδί μου νὰ γεννηθῇ ὅπως
εἶναι γραφτὸ του νὰ γεννηθῇ.

"Ὁ Μάγος τὴν κυττάζει πα-
ράξενά στὰ μάτια:

— Κι αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ!
Φτάνει νὰ βγῇς πάνω στὸ ἑξ-
φωτο καὶ νὰ φωνάξῃς σὲ ὀλό-
κληρὴ τὴ Φυλὴ, πὼς θέλεις νὰ
παντρευτῇς ἐμένα. Νὰ γίνῃς
ἐσὺ γυναίκα μου κ' ἐγὼ Βασι-
λιάς τῆς Χώρας!...

"Ἡ ἄμοιρη Βασιλίσσα τὸν
κυττάζει προσπαθώντας νὰ
κρύψῃ τὴν ἀηδία καὶ τὴ φρίκη
πού νοιώθει στὴν πρότασί του:

— Εἶμαι σύμφωνη! τοῦ λέει.
Καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ θά
δεχθῶ νὰ σὲ κάνω "Ἀντρα καὶ
Βασιλιά μου!... Φθάνει κ' ἐ-
σὺ νὰ μοῦ πῆς μὲ ποῖο μαγικὸ
βοτάνι μπορεῖς ν' ἀναστήσῃς
ἐναν πεθαμένο;

Τρέλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ κα-
κοῦργος Μάγος, πού θά μπο-
ρέσῃ νὰ γίνῃ βασιλιᾶς τῆς ἀ-
πέραντης καὶ πλούσιας αὐτῆς
χώρας, ἀποκρίνεται:

— Μὲ τὸ βότανο Λαχάζ!...

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ἡ Βασίλισσα, πού ξέρει τὴν πονηριά του, τὸν προστάζει:

— Ὁρκίσου στὸν Βουρχούθ, τὸν παντοδύναμο Θεὸ τῶν Μάγων.

Ὁ Χάλ Ἀθάν κομπιάζει. Εἶναι φανερό πὼς εἶχε πῆ ψέμματα. Δὲν εἶναι τὸ βότανο Λαχάζ πού ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς.

— Ὁρκίσου, λοιπόν! τοῦ ξαναλέει ἡ Βασίλισσα.

Καὶ ὁ τερατόμορφος γέροντας, ἀναγκάζεται νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια:

— Ὁρκίζομαι στὸν παντοδύναμο Θεὸ μου, τὸν Βουρχούθ, πὼς τὸ βότανο πού ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς, εἶναι τὸ Βοχάμ!

Ἡ ἐτοιμόγεννη Βασίλισσα, κάτὶ ψιθυρίζει σιγά, σὰ νὰ παραμιλά. Κι ἀμέσως φωνάζει στὸ Μάγο:

— Σ' εὐχαριστῶ Χάλ Ἀθάν! Ἔλα τώρα νὰ με βοηθήσης νὰ κατεβῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Θέλω νὰ βγῶ ἐπάνω, στὸ ξέφωτο. Νὰ πῶ στὸ λαὸ τῆς Φυλῆς ἡς πὼς θὰ σέ παντρευτῶ. Γιὼς ἐσύ θὰ γίνης τώρα ὁ παντοδύναμος Ἀρχοντας τους!...

Ὁ τερατόμορφος Μάγος προχωρεῖ χαρούμενος κοντὰ στὸ κρεβάτι πού βρίσκεται ἀνακαθισμένη ἡ νέα καὶ πανέμορφη Βασίλισσα. Σκύβει νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῇ...

Ὁμως νά: Τὴν ἴδια στιγμή, κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς Βα-

σίλισσας ξεπετιέται ἀθόρυβα μιὰ ἔμπιστη μαύρη σκλάβαια της. Καὶ με ἀστραπιαία ταχύτητα, καρφώνει ἓνα μαχαίρι στὴν ἀριστερή ράχι τοῦ κακούργου Χάλ Ἀθάν.

Ὁ τερατόμορφος Μάγος βγάζει ἓνα βραχνὸ κι' ἀπαίσιο μουγγρητό. Καὶ σωριάζεται κάτω νεκρός!...

Σχεδὸν ἀμέσως, πάνω ἀπὸ τὸ ξέφωτο φθάνουν στ' αὐτιά τῶν δύο γυναικῶν ἄγριοι ἀλλαγμαὶ καὶ πολεμικὸς σαματάς!...

— Τί νὰ συμβαίνει, ἄραγε; ψιθυρίζει ἀνήσυχη ἡ Βασίλισσα.

Καὶ προσθέτει φοβισμένη:

— Ἄν μάθουν πὼς σκοτώσαμε τὸν Μάγο, θὰ μᾶς γδάρουν ζωντανὲς καὶ τίς δύο!...

Ἡ πιστὴ Σκλάβαια τὴν καθησυχάζει:

— Ὅχι καὶ τίς δύο, Βασίλισσά μου. Μονάχα σ' ἐμένα θὰ ξεσπάσουν τὴν ὀργή τους. Ἐγώ, με τὸ μαχαίρι μου σκότωσα τὸν Χάλ Ἀθάν...

— Μὰ ἐγὼ σέ διέταξα νὰ τὸ κάνης! μωρουρίζει μετανοιωμένη ἡ Βασίλισσα.

Ἡ Σκλάβαια χαμογελάει:

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε μονάχα ἐγὼ κ' ἐσύ. Κι ἀπὸ μένα δὲν πρόκειται νὰ τὸ μάθουν ποτέ.

Καὶ κάνουντας νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ πέτρινα σκαλοπάτια πού βγάζουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, συνεχίζει:

— Θ' ἀνέβω, ἀμέσως τώρα, πάνω στὸ ξέφωτο. Θὰ τοὺς ὁμολογήσω πὼς ἐγὼ σκότωσα

τὸ Μάγο! θά δεχτῶ τὴν τιμω-
ρία...

Μὰ ἡ μεγαλόκαρδη Σκλά-
θα, δὲν προφθαίνει νὰ τελειώ-
σῃ τὰ λόγια τῆς...

Ξαφνικά βαρεῖα βήματα ἀ-
κούγονται νὰ κατεβαίνουν τὰ
πέτρινα σκαλοπάτια τῆς κα-
σπακτῆς...

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

Καὶ τώρα — σταματῶντας
ἐδῶ — ἄς ξαναγυρίσουμε κον-
τὰ στοὺς ἔξι συντρόφους ποὺ
πρόχωρουν στὴν Πέρα Ζούγ-
κλα ψάχνοντας γιὰ τὸν χαμέ-
νο Γκαοῦρ.

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν, ὁ Για-
χάμπα, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν
καὶ οἱ δυὸ Νᾶνοι, φθάνουν τέ-
λος σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ
τὸ μεγάλα ξέφωτο. Ἐκεῖ ποὺ
βρίσκεται συγκεντρωμένη ἡ
φυλὴ τοῦ Χάλ Ἀθάν.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ τερατό-
μορφος μάγος βρίσκεται κά-
τω στὸ ὑπόγειο Ἄντρο του.
Εἶναι μαζί μὲ τὸν δεμένο Γκα-
οῦρ καὶ τὴν ἑτοιμόγεννη Βα-
σίλισσα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύρους
Καννίθαλους ξεφεύγει, γιὰ
μιὰ στιγμὴ, ἀπὸ τὴ συγκέν-
τρωσι. Προχωρεῖ ἀπόμερα
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάποια
σωματικὴ ἀνάγκη του...

Ὁ Γιαχάμπα τὸν ἀκολουθεῖ
ἀθόρυβα. Καὶ ἀρπάζοντάς
τον ἀπὸ τὸν λαιμό, σὰν κοκο-
ρόπουλο, τὸν φέρνει κοντὰ
στὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλλους.

—Ποῦ εἶναι ὁ Γκαοῦρ; τὸν

ρωτᾶνε ὅλοι μαζί.

Κ' ἐκεῖνος, τρέμοντας, τοὺς
λέει ὅλα ὅσα ἐμεῖς ἔχουμε ἔδῃ
καὶ ἔξερουμε:

—Τὸ μελαψὸ Παλικάρι βρί-
σκεται κάτω στὸ ὑπόγειο πα-
λάτι τοῦ παντοδύναμου Χάλ
Ἀθάν. Ὁ Μάγος θά τὸν σκο-
τώσῃ. Καὶ θά βάλῃ τὴν ψυχὴ
του στὸ Διάδοχο ποὺ ἀπὸ στι-
γμὴ σὲ στιγμὴ, θά γεννήσῃ ἡ
Βασίλισσα τῆς Φυλῆς...

—Βρὲ τὸν... Χαλθά! κά-
νει θαυμαστικά ὁ Ποκοπικό.
Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ
μου!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας φαίνεται πολὺ ἀνήσυ-
χος:

—Πρέπει νὰ κτυπήσουμε ἀ-
μέσως τοὺς Καννίθαλους! λέ-
ει στὸν Γιαχάμπα. Νὰ τοὺς
διώξουμε ἀπὸ τὸ ξέφωτο γιὰ
νὰ κατεβοῦμε στὴν κατακόμ-
βη τοῦ Μάγου. Ἴσως νὰ μὴν
ἔχῃ προλάβῃ ἀκόμα νὰ σκο-
τώσῃ τὸν Γκαοῦρ.

Ὁ μαῦρος Ὑπεργίγαντας
εἶναι ὄχι μονάχα σύμφωνος,
μὰ, τραβῶντας τὸ τεράστιο
μαχαίρι του, χύνεται πρῶτος
πάνω στοὺς Ἀραπάδες:

—Πίσω σκυλιάσασα! Πίσω
καὶ σὰς ἔφαγαα! οὐρλιάζει
ἀφάνταστα δυνατὰ καὶ ἀγρία!
Ἐκεῖνοι, μονάχα ποὺ ἀντι-
κρῦζουν τὸ γιγάντιο κορμὶ
του, τὰ χάνουν!

Ὁ Γιαχάμπα, ποὺ φθάνει
σὰν σίφουνας στὸ ξέφωτο,
σκορπίζει στοὺς Καννίθαλους
τὸν δλεθρο καὶ τὸν ἀφανισμό.
Ἄλλους σπαράζει μὲ τὸ μα-

χαίρι! "Αλλους ποδοπατάει!

Στό μεταξύ έχουν φθάσει πίσω του και ὁ Ταρζάν μὲ τὶς δυὸ γυναῖκες. Βοηθᾶνε κι' αὐτοὶ στοὺς μακελειὸν ποὺ γίνεται...

Ἀκόμα καὶ ἡ Χουχού, σφίγγοντας στὸ χέρι τῆς ἓνα χοντρό κλαδί, κτυπάει στὰ κεφάλια τοὺς Ἀνθρωποφάγους, στριγγλίζοντας κάθε φορά:

— Καλὲ νά!... Νά!... Μὲ συγκωρεῖτε κιδῶλας!...

Μονάχα ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο δὲν παίρνει μέρος στὴ μάχη...

Κάθεται, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' ἐκεῖ, πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Τοὺς κυττάζει οἰγαντραγουδώντας ἀγέρωχα καὶ φάλασσα ἓνα φρέσκο στιχάκι του:

«Βρὲ φάτε τὰ μουστάκια
(σας!

Ἐγὼ καλὰ λουφάζω!

Ἐχει ρεπὸ ἢ χατζάρα μου
καὶ σήμερις δέν... σφάζω!

ΠΑΝΙΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ Γιαχάμπα, τοῦ Ταρζάν καὶ τῶν δυὸ γυναικῶν εἶναι κεραυνόβολη καὶ φοβερὴ στὴν ὁρμή τῆς.

Οἱ Καννίβαλοι τῆς φυλῆς τοῦ Χάλ Ἀθάν τρομοκρατοῦνται καὶ πανικοβάλλονται. Τὸ βάζουν στὸ πόδια, γιὰ νὰ σώσουνε τὰ μαῦρα τομάρια τους.

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς τρόμαξε περισσότερο — ὅπως εἴπαμε — εἶναι τὸ γιγάντιο ἀνάστημα

τοῦ Γιαχάμπα!...

Ἔτσι καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς μόνον, τὸ μεγάλο ξέφωτο ἀδειάζει ἀπὸ τοὺς συχαμεροὺς ἀνθρωποφάγους...

Καὶ νά: Κάπου στὴ μέση τοῦ ξέφωτου αὐτοῦ χάσκει τὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς ποὺ ξέρουμε. Καὶ πλάϊ του, τραθηγμένη ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες, βρίσκεται ἡ βαρεῖα τετράγωνη πλάκα ποὺ τὸ ἔκλεινε!...

Ὁ Ταρζάν σφίγγει τώρα θερμὰ τὸ χέρι τοῦ ὑπεργίγαντα Γιαχάμπα:

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου! τοῦ λέει μ' εὐγνωμοσύνη. Αὐτὴ τὴ φορά μᾶς βοήθησες σὰν ἀδελφός!

Ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγκλας σκύβει καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο:

— Θὰ μείνω πάντα ἀδελφός σας! τοῦ λέει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δείχνει τώρα τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού. Τὸν παρακαλεῖ:

— Ἐσὺ μείνε ἐδῶ ἔξω, νὰ προστατέψης τὶς δυὸ γυναῖκες, ἀν' χρειαστῇ... Ἐγὼ θὰ κατέβω κάτω στὸ ἀντρο τοῦ μάγου Χάλ Ἀθάν. Νὰ σώσω τὸν Γκαούρ, ἀν' βρίσκεται ἀκόμα ζωντανός!...

Ὁ Ὑπεργίγαντας εἶναι σύμφωνος:

Ναί, Ταρζάν! Κατέβα γρήγορα κάτω καὶ μείνε ἡσυχός! Ὅλοι οἱ Ἀραπάδες ποὺ κυνηγήσαμε, ἀν' ξαναγυρίσουν πίσω, θὰ τοὺς «κάνω καλὰ» μο-

Ξαφνικά γνώριμο κράξιμο ακούγεται πάνω από τὰ κεφάλια τους.
— Κατὰ φωνή καί... γαΐδαρος! κάνει ὁ Ποκοπίκο.

νόχος μου!

— Σ', εὐχαριστῶ! τοῦ ξαναλέει ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καί μπαίνοντας στοῦ ἀνοιγμά, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ πέτρινα σκαλοπάτια τῆς ὑπόγειας κατακόμβης...

Ταυτόχρονα σχεδόν, πηδάει στοῦ ἴδιου ἀνοιγμά καί ὁ Ποκοπίκο:

-- Σιγά, Μεγαλειότατε!... Θάρθω κ' ἐγὼ μαζί σου! τοῦ κάνει. Φοβάμαι νὰ σ' ἀφήσω μοναχούλι σου!...

Ἀμέσως, ὁ μικροσκοπικὸς Νάνος, φωνάζει καί στὸν ὑπεργίγαντα Γιαχάμπα:

— Κ' ἐσύ, Καρπουζοκέφαλε, πρόσεχε τὰ «Κορίτσια»! Ἄν πάθουνε κακό, θὰ σὲ μουρλάνω στή... στράκα!...

Καί, κατεβαίνοντας, ἀκολουθεῖ τὸν Ταρζάν πού προηγεῖται...

Ἔτσι, φθάνουν κ' οἱ δύο τοὺς κάτω στὴ μεγάλη αἴθουσα πού ξέروμε...

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Ἐκεῖ ἀντικρύζουν τὴν πανέμορφη Βασίλισσα καί τὴ μαύρη Σκλάβα τῆς.

Κάτω, μπροστά στο κρεβάτι, βρίσκεται πεσμένο το άψυχο κουφάρι του τερατόμορφου μάγου Χάλ' Αθάν...

Στην άλλη άκρη της αίθουσας, ο Ταρζάν και ο Ποκοπίκο, ξεχωρίζουν το πέτρινο φέρετρο. Και μέσα σ' αυτό, το νεκρό κορμί του Γκαούρ!...

—'Ο «Μαντράχαλος»... ζώη σέ λόγου μας! κάνει ο Νάνος πένθιμα. Τό όποιον ή κυρά Λουκούμω χήρεψε μονίμως και άνεπανορθώτως!...

Μά νά: Πρίν προφθάσει νά τελειώση τά λόγια του, θήματα ακούγονται νά κατεβαίνουν τά πέτρινα σκαλοπάτια.

Σέ λίγες στιγμές, ή Τζέιν παρουσιάζεται άλαφιασμένη. Ρίχνει μιά ματιά στόν πεθαμένο Γκαούρ και δικαιολογείται στό σύντροφό της:

— Κατέβηκα νά 'δω τί συμβαίνει, Ταρζάν. "Ημουν πολύ περίεργη νά μάθω!...

— Τήν Ταταμπού πού τήν άφησες;

— Έπάνω. Μαζί μέ τόν Γιαχάμπα και τή Χουχού...

—'Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας τή μαλλώνει:

— Ξανανέβα γρήγορα άπάνω!... Δέν έκανες καθόλου καλά νά κατέβης μονάχη!...

—'Ο Ποκοπίκο συμφωνεί:

— Μάλιστα, κυρία μου! "Επρεπε νά κατέβετε όλες μαζί. 'Αμέεεε;!

—'Η Τζέιν ξαναρχίζει ν' άνεβαίνει όπάκουη τ' άμέτρητα πέτρινα σκαλοπάτια της καταπακτής. "Ωσπου χάνει" έξω.

—'Ο Ταρζάν γυρίζει τώρα στή Βασίλισσα και τή σκιάβα της. Ρωτάει χαμένα:

— Ποιός σκότωσε τόν Γκαούρ;

—'Ο Μάγος Χάν 'Αθάν! άποκρίνεται ή πρώτη.

— Και τόν μάγο... «Χαλθάν», ποιός τόν ξεμπερδεψε; ρωτάει ο Νάνος.

—'Αποκρίνεται τώρα ή σκλάβά:

—'Εγώ, 'Αφέντες μου! 'Εγώ μονάχη τόν κτύπησα μέ τό μαχαίρι στή ράχι του! 'Η Βασίλισσα Κυρά μου, δέν πρόφτασε νά μ' έμποδίση!...

Μέ τή σειρά της τώρα ή πανέμορφη μαύρη Βασίλισσα, έγγιζει:

— Μην πιστεύετε τά λόγια αυτής της καλής και πιστής σκλάβας μου! τούς λέει.

Και προσθέτει μέ ελκικρινεία:

—'Εγώ τήν πρόσταξα νά τόν τόν σκοτώση! 'Ο Μάγος ήθελε νά δώση τήν ψυχή του πεθαμένου μελαψού Γίγαντα στό παιδί πού βρίσκεται μέσα στά σπλάχνα μου!... Γι' αυτό τήν έβαλα νά τόν δολοφονήση!...

—'Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας σκύθει μέ βουρκωμένα μάτια πάνω άπό τό μακάθριο πέτρινο φέρετρο. 'Αρπάζει στά γερά του μπράτσα τό άψυχο κορμί του Γκαούρ. Τόν σηκώνει στήν άγκαλιά του. Και προχωρεί άργά πρós τό σημείο πού άρχίζουν τά πέτρινα σκαλοπάτια. Θά τόν άεθίσση

πάνω στο ξέφωτο. Νά τον παραδώση στους θρήνους και κοπετούς της συντροφισσάς του.

Μά πριν προχωρήση μερικά βήματα, μιὰ δυνατή γυναικεία φωνή τὸν σταματάει:

— Πρίμενε, καλέ μου άνθρωπε! Πρίμενε!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Εἶναι ἡ φωνή τῆς Βασίλισσας.

Ὁ Ταρζάν, κρατώντας πάντα τὸ πτώμα τοῦ Γκαούρ στὴν ἀγκαλιά του, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της:

— Τί θέλεις; τὴ ρωτάει.

Ἐκείνη προχωρεῖ κοντά του. Κάτι τοῦ λέει πολὺ σιγὰ στὸ αὐτί.

Τὸ θλιμμένο πρόσωπο τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, φωτίζεται ἀπὸ χαρά:

— Καὶ ποῦ θὰ τὸ βρῶ; τὴν ξαναρωτάει.

Ἡ ἐτοιμόγεννη μαύρη Βασίλισσα, τοῦ δίνει τὴν ἀπόκρισι πάλι ψιθυριστά, ἀκουμπώντας τὰ χεῖλια της στὸ αὐτί του...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὴν κεφαλή του:

— Πολὺ στὰ... μυστικοπαθῆ τὸ ρίξατε, ἀδερφέ μου! μωρμουρίζει. Καὶ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ δουλειά σας!

Ὁ Ταρζάν λέει ἕνα «εὐχαριστῶ» στὴν καλὴ Βασίλισσα. Καὶ ξαναγυρίζοντας, ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ πέτρινα σκαλοπάτια.

Ὁ Νάνος ρίχνει μιὰ ματιά στὸν σκοτωμένο μάγο Χάλ Ἀθάν. Ὑστερα ἄλλη μιὰ στὴ νεαρὴ Σκλάβια τῆς Βασίλισσας. Καὶ τὴ συμβουλεύει:

— Ἀλλοτε, Κοπέλλα μου, ἅμα γουστάρεις νὰ «καθαρίσης» κανένα ἀνθρωπάκι, νὰ μὴ τὸ χτυπᾷς πίσωπλατα. Τὸ τοιοῦτον τυγχάνει δολοφονικὸ «καθάρισμα». Νὰ φωνάζης ἐμένα νὰ τὸν... σφάζω!

Καὶ προχωρεῖ ἀγέρωχα, ἀκολουθώντας τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, ποῦ ἔχει ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια...

Σὲ λίγες στιγμές, πρῶτος ὁ Ταρζάν καὶ πίσω του ὁ Ποκοπίκο, βγαίνουν ἔξω στὸ μεγάλο ξέφωτο...

Ὅμως ἐκεῖ δὲν βρίσκεται τώρα παρὰ μόνον ἡ Τζέιν καὶ ἡ Χουχού.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀποθέτει κάτω τὸ νεκρὸ Γκαούρ:

— Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού; Ποῦ εἶναι ὁ Γιαχάμπα; ρωτάει χαμένα.

Ἡ Τζέιν τοῦ ἀποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Δὲν ξέρω, Ταρζάν...

Στὸ μικρὸ διάστημα ποῦ ἐλλείψα γιὰ νὰ κατέβω κάτω, φαίνεται πὼς θὰ τὴν ἄρπαξε κ' ἔφυγε... Ὅταν μ' ἔδωξες καὶ ξαναἔβηκα ἐδῶ πάνω, δὲν τοὺς βρῆκα...

Ὁ λευκὸς Γίγαντας κυττάζει καχύποπτα τὴ Συντρόφισσά του. Ὑστερα ρωτάει τὴ

Χουχού:

— Έσύ, πού είχες μείνει έ-
δω, τί είδες;

‘Η πυγμαία αποκρίνεται φο-
βισμένα:

— Καλὲ τίποτις, ‘Αφέντη
μου! Δὲν εἶδα τίποτις! Εἶχα
πάει μιὰ θόλτα περὶ διὰ νὰ
μαζέψω ἀγριολούλουδα. Μὲ
συγχωρεῖτε κιδλας!....

‘Ο Ταρζάν οὐρλιάζει ἀγρια:

— Πέσ’ μου τὴν ἀλήθεια!
Καταλαθαίνεις; Θέλω νὰ μοῦ
πῆς τὴν ἀλήθεια.

Τρομοκρατημένη ἡ Χουχού
τοῦ αποκρίνεται:

— Μάλιστα, ἀφέντη μου!
Καλὲ θὰ σοῦ πῶ πᾶσα τὴν
ἀλήθεια. Δὲν θὰ σοῦ κρύψω
τίποτις.

— Λέγε λοιπόν!

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος περιμένει
ν’ ἀκούσῃ γιὰ τὴν ξεαφάνισι
τοῦ Γιαχάμπα καὶ τῆς Τατα-
μπού, ἡ Πυγμαία τοῦ ἐξομο-
λογιέται:

— Ναί, ‘Αφέντη μου! Ψέμ-
ματα σοῦ εἶπα: Δὲν εἶχα πῶ-
μιὰ θόλτα γιὰ ἀγριολέλουδα.

— ‘Αλλά;

— Εἶχα πάει περὶ διὰ... τοί-
σα μου, μὲ συγχωρεῖτε κιδ-
λας!....

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

‘Ο Ποκοπικό κάτι πονηρεύε-
ται. Καὶ παίρνοντας ἀπόμερα
τὴ Χουχού, ρωτᾷ:

— Πέσ’ μου ἐμένα τὴν ἀλή-
θεια, μωρὴ Μαμζέλ. Πέσ’ μου
τί γίνηκε....

— Καλὲ τίποτις, χρυσό μου,
τοῦ λέει, χωρὶς νὰ τὸν κυττά-

ζῇ στὰ μάτια.

‘Ο νᾶνος θάζει σ’ ἐνέργεια
τὸ «θαρὺ πυροβολικό»:

— Πέσ’ μου τὴν ἀλήθεια
καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς
θὰ παντρευοῦμε...

‘Η Χουχού ξελιγώνεται:

— Καλὲ ἀλήθεια’ χρυσό
μου; Καὶ πότες μὲ τὸ καλὸ;

— Τῇ Δευτέρᾳ!

— Τῇ Δευτέρᾳ κιδλας! κά-
νει χαρούμενη ἡ «Μαύρη Γό-
ησσα».

— Ναί, τῇ Δευτέρᾳ θὰ σὲ
κάνω συζυγάτα μου!

—Κ’ ἐγὼ ἐσένα... συζυγάτο
μου! Χί, χί, χί!....

— Λέγε λοιπόν: Τί γίνηκε
μὲ τὸν Καρπουζοκέφαλο καὶ
τὴν κυρὰ Λουκούμω;

‘Η Πυγμαία τοῦ ἐξομολογι-
έται:

— Μόλις ὁ ‘Αφέντης κ’ ἐσὺ
φύγατε, τότες γλέπω τὴν κυ-
ρα Μαντάμα νὰ παίρῃ παρὰ-
μερα τὸν Γιαχάμπα. Καὶ κάτι
νὰ τοῦ λήη σιγὰ - σιγὰ...

— Τί;

— Δὲν ἄκουσα. Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιδλας.

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπὸν ἀμέσως τὰ μά-
τια τοῦ ‘Αγριάραπα, λάμψα-
νε ἀπὸ χαρὰ! Καί....

— Τί;

— Καὶ μιὰ καὶ δυὸ τρέχει
κοντὰ στὴν Ταταμπού. Τὴν
ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του,
τῆς κλείνει καὶ τὸ στόμα γιὰ
νὰ μὴ φωνασκῇ, καί....

— Καί;

— Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια!.
‘Ο Ποκοπικό τὴ ρωτᾷ συλ-

λογισμένος:

—Κ' ἐσὺ τί θαρρῆς πὼς θὰ εἶπε ἡ Τζέϊν στὸν Καρπουζοκέφαλο;

— Καλὲ φιλοσοφία θέλει; Θὰ τοῦ εἶπε: «Τί κάθесαι, θρὲ μπουνταλά καὶ τὴν κυττάζεις; Ἄρπα τὴ τώρα πού λείπει ὁ λεγάμενος. Ἀφοῦ τὸ ξέρω πὼς τὴν ἡγαπεῖς ἀπὸ παλαιόθεν. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!»

»Κι ὁ Γιαχαμπᾶκος ἄλλο πού δὲν ἤθελε! Τὴ θουτάει, πού λές, καὶ πάει λέοντας, πού λένε!.....

Ὁ Νᾶνος σερβίρει μιὰ καλοζυγισμένη στράκα στὸν παχουλὸ σθέρκο τῆς Χουχοῦς.

— Κλάσααφφ!... Κι ἀπὸ χρόνου νᾶμαστε καλὰ! τῆς κάνει.

Καὶ προχωρεῖ τρέχοντας πρὸς τὸ σημεῖο πού θρίσκεται ὁ Ταρζάν.

Ἡ Πυγμαία τοῦ φωνάζει μελιστάλακτα:

— Ἐν τάξει, χρυσό μου! Πλὴν ὅμως μὴν ξεχνᾷς τὴν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι γάμου πού μοῦδωσες. Τὴ Δευτέρα θὰ ὑπανδρευτοῦμε. Ἔτσι;

Ὁ Ποκοπικό δὲν ἔχει ἀντίρρηση:

— Ναί: Τὴ Δευτέρα Παρουσία!

ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ !

Ὁ Νᾶνος φθάνει κοντὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ἡ Μαμζέλ μοῦ τὰ ὁμολόγησε ὅλα! τοῦ κάνει λαχανιασμένος.

Τὸ πρόσωπο τῆς Τζέϊν γί-

νεται ἀνήσυχο.

— Δηλαδή; ρωτάει ὁ Ταρζάν.

Καὶ ὁ Ποκοπικό τοῦ ἐξηγεῖ, κρύβοντάς του τὴν ἀλήθεια:

— Νά: Μόλις ἡ κυρά Τζέϊν κατέθηκε στὸ μπουντρούμι πού θρискόμαστε, ὁ Γιαχάμπα ἀρπάζει τὴν Ταταμπούκα καὶ πάει λέοντας!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀναπνέει μὲ ἱκανοποίησι. Φαντάζεται πὼς ἡ Χουχοῦ δὲν θέλησε νὰ τὴν προδώσει.

— Ὡστε ἔτσι, μουρμουρίζει. Ἄρα τὰ πράγματα γίνανε ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχα φανταστῇ....

Ὁ Νᾶνος ρωτάει τὸν Ταρζάν:

— Τὸ λοιπόν, κύρ Μεγαλειότατε, δὲν θὰ πᾶμε νὰ θροῦμε τὸν Καρπουζοκέφαλο; Ἔτσι ἀσφαχτο θὰ τὸν ἀφήσουμε; Ὁ μᾶς... παρεξηγῆση ὁ ἄνθρωπος!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει:

— Πρέπει πρῶτα νὰ γιατρεύσουμε τὸν Γκαοῦρ...

— Χά, χά, χά! κάνει ὁ Ποκοπικό. Ἀπὸ τί θὰ τὸν γιατρεύῃς; Ἀπὸ τὸν πεθαμό;

Ἡ Τζέϊν ρωτάει παραξενεμένη τὸ σύντροφό της:

— Δὲν καταλαβαίνω, Ταρζάν. Τί θέλεις νὰ πῇς;

Ἐκεῖνος ξανασηκώνει στὰ χέρια του τὸν νεκρὸ κορμὶ τοῦ μελαψοῦ Γίγαντα:

— Ἀκολουθήστε με! μουρμουρίζει.

Καὶ ξεκινᾷ ἀργά.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχοῦ — πού στο μεταξύ ἔχει πλησιάσει — τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὁ λευκὸς γίγαντας μὲ τὸ βαρὺ φορτίο του, ξεμακρύνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ξέφωτο. Ὡσπου φθάνει σ' ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο τῆς ὄχθης τοῦ Μεγάλου Ποταμοῦ. Αὐτοῦ πού χωρίζει τὶς δυὸ ἀπέραντες Ζούγκλες τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐκεῖ, κρύβει τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ ἀγαπημένου φίλου του μέσα στὰ ψηλά καὶ πυκνὰ θούρλα.

— Περιμένετ' ἐδῶ! λέει στὴν Τζέιν καὶ τοὺς νάνους. Θὰ γυρίσω γρήγορα!....

Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὸν ρωτήσουν πού θὰ πάη, κάνει μιὰ γρήγορη βουτιά στὰ νερὰ τοῦ Ποταμοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν βλέπει νὰ χάνεται ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, μουρμουρίζει μὲ κατανόηση:

— Τὸν καὶ μένο!.. Λυπήθηκε, φαίνεται, τοὺς πεινασμένους κροκοδείλους. Καὶ θούτηξε γιὰ νὰ τοὺς κάνει τό..... τραπέζι! Αἰωνία του ἡ μνήμη!.....

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μὰ νά:

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ὁ Ταρζάν ξαναθαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Παίρνει δυὸ τρεῖς γρήγορες λαχταριστὲς ἀνάσες. Καὶ βουτάει πάλι ὁπως καὶ πρὶν....

Αὐτὸ συνεχίζεται ἀρκετὲς φορές ἀκόμα. Ὡσπου κάποτε ἕνας τεράστιος ἱπποπόταμος παρουσιάζεται.....

Τὰ θεριά αὐτά, παρὰ τὴν τρομακτικὴ ἐμφάνισί τους, δὲν εἶναι καθόλου ἄγρια κ' ἐπιθετικά. Ἐκτὸς ἂν νομίσουν πὼς κινδυνεύουν. Ὅποτε μποροῦν, μὲ μιὰ δαγκωματιά τους νὰ κόψουν ἕναν ἄνθρωπο στὴ μέση...

Ὁ ἱπποπόταμος αὐτὸς θρῆσκταν σὸ θυμὸ ἀκίνητος. Ἔτσι ὁ Ταρζάν, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καταδύσεις του, ἔπασε τυχαία πάνω του.

Καὶ τὸ ἀμφίβιο παχύδερμο θηρίο, νομίζοντας πὼς ὁ λευκὸς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ τοῦ κάνει κακὸ, ἐξαγριώθηκε.

Ἀρχισε, λοιπόν, νὰ τὸν κυνηγᾷ ἐπίμονα, μουγγρίζοντας κάθε τόσο μὲ θανατερὴ μανία!....

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θρῆσκει τῶρα σὲ ἀφάνταστα τραγικὴ θέσι! Μέσα στὸ νερό, ὁ ἱπποπόταμος εἶναι πολὺ σδέλτος. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ καταφέρῃ νὰ τὸν φθάσῃ. Καὶ τότε καμμιά δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὶς φοβερὲς μασσέλες του!.....

Ὁ Ποκοπίκο — ἔξω ἀπὸ τὴ σίγουρη ὄχθη — φωνάζει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Ἀπάνω του, Μεγαλειότητε! Βάρα τὸ ἱπποποταμάκι νὰ μὴ σοῦ πάρῃ τὸν ἄερα! Θὰ κατέβαινα νὰ τὸν σφάξω, μὰ δὲν ἔχει οὔτε λαιμό, οὔτε

σβέρκο, πανάθεμά το(*)).

Ποιός τόν άκούει όμως!...
 'Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας
 είναι άπασχολημένος με τόν
 φοβερό κίνδυνο πού αντιμε-
 τωπίζει.

Ή Τζέιν παρακολουθεί ά-
 τάραχη και άδιάφορη τό δρά-
 μα τού συντρόφου της. Καμ-
 μιά διάθεσι δέν δείχνει νά τόν
 βοηθήση....

Όμως αυτό πού δέν κάνει
 εκείνη, τό κάνει ό φοβερός

(*) Τό τεράστιο κεφάλι τών
 ίπποπόταμων συνδέεται με
 τό υπόλοιπο σώμα τους χωρίς
 τή μεσολάβησι λαιμού.

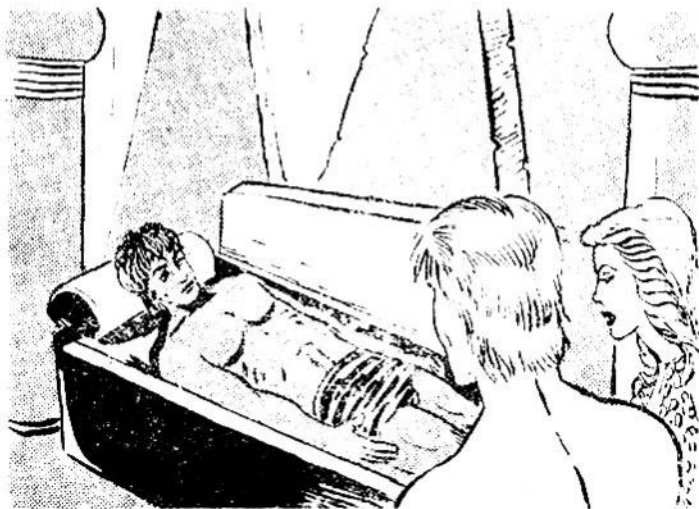
και τρομερός Ποκοπίκο.....

Και νάτος: Με μιά γρήγο-
 ρη κίνησι άρπάζει από τή ζώ-
 νη της τό μαχαίρι.

Και σέ μιά στιγμή πού ό
 τεράστιος ίπποπόταμος περνά-
 ει κάπως πιδ κοντά από τήν
 όχθη, ό Νάνος πηδάει σάν
 μαύρος ψύλλος. Καί θρονιά-
 ζεται καθαλλάρης πάνω στό
 άπέραντο κεφάλι του!

Άμέσως, με τό μαχαίρι τής
 Τζέιν πού σφίγγει στό δεξί
 του χέρι, σκύβει. Καί καρφώ-
 νει τήν άστραφτερή λάμα του
 θεριού.

Με δυό μονάχα κτυπήματα
 ό ίπποπόταμος τυφλώνεται.

Ή Γκαούρ βρίσκει νεκρός μέσα σ' ένα πρωτόγωνο φέρετρο
 τής μυστηριώδους υπόγειας κατακόμβης.

Και μουγγρίζοντας άπαίσια εξαφανίζεται κάτω από τὰ νερά πού, γιά μιὰ στιγμή, είχαν βαφτή κόκκινα από τὸ αἷμα του....

Ὁ Ταρζάν ἔχει σωθῆ από σίγουρο καὶ φρικτὸ θάνατο! Ὅμως ἀντὶ νὰ θγῇ ἔξω, ξαναβουτάει ἀμέσως στὰ νερά.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει στὴν ὄχθη. Σκουπίζει στὸ γρασίδι τὸ ματωμένο μαχαίρι τῆς Τζέιν. Καὶ τῆς τὸ ἐπιστρέφει μὲ μιὰ κωμικὴ ὑπόκλησι:

— Σὲ μερῶ κάργα, Μανδάμ!....

Ἐνῶστες ρίχνοντας μιὰ ματιά συμπόνιας στὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χαντζάρα του, μουρμουρίζει:

— Κ' ἐλόγου σου νὰ μὲ συμπαθᾷς, χατζαρούλα μου, γιά τὴν..... ἀπιστία! Δὲν ἤθελε νὰ χαλάσω τὸρεπό σου!.....

— Ἐξω φρενῶν ἡ Τζέιν — ἴσως γιὰτὶ ἔσωσε τὸν Ταρζάν — ἀρπάζει τὸν διαβόλεμένο Νᾶνο στὰ χέρια της. Καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μὲ δύναμι στὸ ποτάμι.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀναδύεται χαρούμενος ἀπὸ τὰ νερά ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ σηκώνοντας τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο στὸν ἄερα!

Βγαίνει ἀμέσως στὴν ὄχθη.....

Στὴ δεξιᾷ παλάμη του σφίγγει μερικὰ παράξενα χοντὰ φύλλα ἐνὸς θαλασσινοῦ βοτάνου.

Πλησιάζει ἀμέσως καὶ σκύ-

θει πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ Γκαούρ. Στίβει τὸ θότανο, σταλάζοντας τοὺς χυμοὺς του στὰ ρουθούνια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ταυτόχρονα ἐξηγεῖ στὴ Συντρόφισσά του:

— Εἶναι τὸ θότανο Βοχάμ. Ἡ μαύρη Βασίλισσα μοῦ εἶπε πού θὰ τὸ θρῶ καὶ πῶς θὰ τὸ μεταχειριστῶ.....

Μὰ δὲν ἔχει προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του κ' ἔνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται: Τὸ πτώμα τοῦ μελαψοῦ Γίγαντα ἀρχίζει ν' ἀνασαλεύῃ. Τὸ πρόσωπό του ἀπὸ χλωμὸ σὰν κέρινο, ὅπως εἶναι, ξαναγίνεται ρόδινο, ὅπως καὶ ὅταν θρισκόταν στὴ ζωή....

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή τὰ θλέφαρά του ἀνασηκώνονται. Τὰ χεῖλια του κινοῦνται γιά νὰ ρωτήσουν χαμένα:

— Ποῦ θρίσκομαι;

Ὁ Γκαούρ ἔχει ἀναστηθῇ!

— Μὲ τίς ὑγείες σου! Καὶ τοῦ χρόνου.... μακαρίτης! τοῦ κάνει ὁ Νᾶνος.

Ὁ Ταρζάν τοῦ ἐξηγεῖ, γρήγορα καὶ μὲ λίγα λόγια, πῶς ξαναγύρισε στὴ ζωή! Ἐνῶστες τὸν βοηθεῖ ν' ἀνασηκωθῇ. Νὰ σταθῇ ὀρθὸς στὰ πόδια του!

Ὁ «Ἕλληνας» πού ἔχει συνέλθῃ ἐντελῶς τώρα, ρωτάει γιά τὴ Συντρόφισσά του:

Ἡ Ταταμπού; Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού;!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κομπιάζει. Δὲν ξέρει πῶς ν'

ἀρχίση. Πῶς νὰ τοῦ πῇ τὴν τρομερὴ εἰδησι τῆς ἀπαγωγῆς της ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον Γιαχάμπα!

Ὅμως ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι τὸν θγάζουν χαρούμενες γυναικείες φωνές:

— Γκαούουρρρ!... Ταρζάανν!... Ἐγὼ εἶμαι! Ἐρχομαι!...

Εἶναι ἡ Ταταμπού! Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει κοντὰ τοὺς ὀλοζώντανι καὶ γερεῖ:

— Μὲ εἶχε ἀρπάξει ὁ Γιαχάμπα! ἐξηγεῖ στὸ σύντροφό της. Μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του...

Καὶ συνεχίζει:

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ «ΕΛΛΗ- ΝΑΣ

—Μὰ καθὼς προχωροῦσε τρέχοντας γιὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς του, κατάφερα νὰ τραθήξω μὲ τρόπο τὸ μαχαίρι μου. Καί, σὲ μιὰ στιγμή, νὰ τὸ καρφώσω θαθεῖα στὰ στήθεια τοῦ Κακούργου!...

»Ὁ «Μαῦρος Δαίμονας» τῆς Ζούγκλας μὲ παράτησε ἀμέσως. Καὶ βογγώντας ἀπαίσια, σωριάστηκε θαρὺς κάτω...

»Ἐκεῖ τὸν ἄφησα νὰ σπαράξῃ ξερνώντας αἷμα! Καὶ τρέχοντας ἔφθασα ἐδῶ...

Ἁ Ταρζάν ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο Τζέιν! Ἐκεῖ πού τὸν ἄφησες θὰ χαροπαλέψῃ κάμποσες ὥρες. Ὡσπου μαζὶ μὲ τὸ αἷμα, θὰ ξεράσῃ καὶ τὴν ψυχὴ του! Ἡ Ζούγκλα μου θὰ καθαρῇ, ἐπὶ τέλους,

ἀπ' τὴ θωμερὴ του ὑπαρξί! Ὁ Ποκοπικό συγκινεῖται. Εἶναι ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Κρίμας τὸν Καρπουζοκέφαλο! μουρμουρίζε. Ποιὸς περίμενε ποτὲ πῶς θὰ πάγαινε.... ἄσφαχτος, ὁ φουκαρὰς!.

— Κ' ἦτανε τόσο νοστιμούλικος πού κακὸ χρόνο νάχῃ! μουρμουρίζει ἀναστενάζοντας, ἡ Χουχού.

Ὅμως, ὁ νεκραναστημένος Γκαούρ, δὲν φαίνεται χαρούμενος σὰν τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Συντρόφισσά του:

— Τὸν χτύπησες στὴν καρδιά, Ταταμπού; ρωτᾷ μὲ ἀνήσυχον ἐνδιαφέρον.

Ἐκεῖνη τοῦ ἀποκρίνεται:

— Μάλλον ὄχι... Ἡ λάμα τοῦ μαχαίριού μου θὰ ἐξέφυγε, φαντάζομαι. Γιατὶ ἂν εὑρίσκε πάνω στὴν καρδιά του, ὁ Κακούργος θάμενε στὸν τόπο... Αὐτὸς δμως, δὲν σκοτώθηκε ἀμέσως... Σωριάστηκε κάτω σφαδάζοντας, μουγγρίζοντας καὶ ξερνώντας τὸ αἷμα του...

—Θὰ ὑποφέρῃ πολὺ! συλλογιέται ψιθυριστὰ ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας!...

Ἁ Ποκοπικό καταλαβαίνει πρῶτος «πού τὸ πάει» ὁ ἀδιόρθωτος Γκαούρ:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει κοροϊδευτικά. Οὔτε ὁ... πεθαμὸς δὲν κατάφερε νὰ σὲ συμμορφώσῃ! Χά, χά, χά!

Ἁ μελαψὸς Γίγαντας πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Συντρό-

φισά του:

— Πάμε, Ταταμπού! της λέει. Πάμε γρήγορα να μου δείξεις το μέρος που βρίσκεται χτυπημένος ο Γιαχάμπα.

“Έξω φρενών ο Ταρζάν μπαίνει τώρα μπροστά του:

— Δεν θά πās πουθενά! του φωνάζει άγρια.

Και προσθέτει στον ίδιο τόνο:

— Κινδύνεψα τη ζωή μου τόσες φορές, κάτω στο βυθό του ποταμιού, για να βρώ το βότανο που σε ξανάφερε στη ζωή!... “Έχεις υποχρέωσι, λοιπόν, να μ’ άκούσης: Να μην πās να βοηθήσης και να σώσης τη ζωή ενός κακούργου. Ένός έχθρου μας!...

“Ο Γκαούρ τόν αντιμετώπιζει άτάραχος:

— Ναί, Ταρζάν... Μά μη ξεχνās πώς αυτός ο «κακούργος» μάς πέρασε στην αντίκρυνή δχθη του Ποταμιού πάνω στη ράχι του. “Έτσι μάς έσωσε από τὰ θανατερά σαγόνια τών πεινασμένων κροκοδειλών... Μη ξεχνās ακόμα, πώς ο ίδιος αυτός «έχθρός», χτυπήθηκε μονάχος του με τους άμέτρητους Καννιθάλους — όπως έσύ μου είπες — για να μάς σώση όλους από τὰ χέρια τους!...

“Ο ύπέροχος “Έλληνας σταματάει για λίγες στιγμές. Και άποτελειώνει:

— Αυτὸν τὸν έχθρο πάω να σώσω και να βοηθήσω, άγαπητέ Ταρζάν! Τι λές τώρα; “Εχω δικη, ή άδικη;

— Δίκη! φωνάζει ο Ποκοπίκο! Μόνο που τυγχάνεις το μεγαλύτερο κορόιδο “Αφρικής Ζούγκλας και περιχώρων. “Ολέ!...

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας χαμηλώνει ντροπιασμένος τὰ μάτια του. Καί, παραμερίζοντας, αφήνει λεύθερο τὸ δρόμο στὸν Γκαούρ... “Ομως λέξι δεν βγαίνει από τὰ χείλια του...

“Ο μελαψός Γίγαντας, κρατώντας πάντα τη συντροφισά του από το μπράτσο, ξεκινάει άργά τώρα. Προχωρεί πρὸς την κατεύθυνσι άπ’ όπου είχε φανή να έρχεται ή Ταταμπού.

“Ο Ποκοπίκο τούς ακολουθεϊ μouriρίζοντας:

— Θάρθω κ’ έγώ, άδερφέ μου! Πάντως: αν σας σφάξω, ή μισή ντροπή δική μου κ’ ή μισή δική σας!...

“Ομως άλλοίμονο!... Πριν προλάβη, καλά - καλά να τελειώση τη «σαχλαμάρα» του, κάτι φοβερό κι αναπάντεχο γίνεται:

Τρομακτική κραυγή άντηχει. Ένω ταυτόχρονα μιὰ γιγάντια σιλουεεττα Μαύρου παρουσιάζεται πίσω άπ’ την πυκνή κι άγρια βλάστησι...

Στο δεξί του χέρι κρατάει μιὰ μεγάλη πέτρα. Την έκσφενδονίζει με αφάνταστην όρμη πρὸς τὸ μέρος τών δύο μελαψών συντρόφων... Κι άμέσως τὸ βάζει στα πόδια.

Μά ή πέτρα, αντί να βρῇ την Ταταμπού — που σίγουρα γι’ αυτήν θά προοριζόταν —

ξεφεύγει καὶ κτυπάει μὲ θανατερὴ δύναμι πάνω στὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν πού βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω τους...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάζει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω. Οἱ ἄκρες τῶν χειλιῶν του βάφονται κόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα.

Ὁ Γκαούρ, πού δὲν πρόλαβε νὰ δῇ ποιὸς εἶχε πετάξει τὴν πέτρα, τρέχει καὶ σκύβει πάνω του:

— Ἀδελφέ μου! Ποιὸς σὲ χτύπησε; τὸν ρωτᾷ μὲ ἀπόγνωσι.

Ὁ Ταρζάν, πού βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια, μὲλις καταφέρνει νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ὁ Γιαχάμπα, Γκαούρ!... Αὐτὸς πού πήγαινες νὰ βοηθήσῃς!... Νὰ σώσῃς!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι
Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 110.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Τὸ «ΘΑΥΜΑ — ΘΑΥΜΑΤΩΝ» τοῦ θρυλικοῦ πιά περιοδικοῦ
«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» : ἡ
ΕΚΑΤΟΣΤΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ
περιπέτεια Ζούγκλας μὲ τὸν τίτλο

Τ Ο ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ποῦ τὴν ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Καμμιά Ἑλληνοπούλα καὶ κανένα Ἑλληνόπουλο θὰν πρέπει νὰ
μείνη χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περιπέτεια.

Τ Ο ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

Τὸ γιγάντιο καὶ τρομακτικὸ φτερωτὸ Ὅρνιο ποῦ ἑμφανίζεται
ξαφνικὰ στὸν οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας, θὰ σᾶς ἀφήσῃ κατάπλη-
κτους.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

πιο συναρπαστικὸ ἀνάγνωσμα.

Τ Ο ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

εἶναι ἡ καλύτερη περιπέτεια ποῦ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σε δόκλωση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΜΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) ΗΙΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΙΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΙΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694